

[Socialministeren.]

på, at vi i socialministeriet er i gang med en overvejelse af yderligere forbedringer, der for tiden kan gennemføres for enlige mødre, dels på grundlag af svangerskabskommissionens betænkning, dels på grundlag af den betænkning, som er omdelt her om den enlige moder, altså kvindeorganisationernes betænkning, og endelig den betænkning, som jeg nævnte i mit første indlæg, om indtægts- og formuegrænser for børn. Jeg regner altså med, at vi i en nær fremtid i socialministeriet vil kunne nå frem til et forslag, og jeg håber da, at den velvilje, der har vist sig at være tilstede, også vil være tilstede overfor de problemer, der da vil blive rejst.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige tak til ministeren og til de ordførere, der har givet udtryk for velvilje overfor dette lovforslag og for vilje til at behandle forslaget videre i et udvalg for at få resultater gennemført. Jeg håber, at det også er udtryk for, at man ikke vil gemme tingene i udvalget, men møde ved anden behandling med et forslag, og jeg håber også, at mit parti kan blive repræsenteret i det udvalg, der skal behandle lovforslaget.

Jeg vil gerne sige til den højtærede minister — jeg sagde det i slutningen af mit første indlæg — at vi er opmærksom på det spørgsmål, ministeren rejste, om indtægterne i de tilfælde, hvor børn kommer ind i en familie, hvor der er både fader og moder, idet moderen har giftet sig igen. Vi har som sagt ikke stillet forslag, da vi har koncentreret os om ændringerne for den enlige moder, og på dette område har vi som bekendt stillet to forslag.

Det ene er om sygekassegrænsen. Det forbyr mig lidt, at nogle medlemmer af tinget, der siger, at de principielt mener, at indtægtsgrænserne bør væk, så alligevel mener, at sygekassegrænsen er for høj. Det var det ærede medlem fru Nina Andersen, som i princippet . . . (*Nina Andersen*: Jeg sagde, det var det ideelle!). Det ærede medlem udtalte ordret, at det var lykkeligt, hvis man kunne undgå indtægtsgrænser. (*Nina Andersen*: Det har intet med principperne at gøre!). Det var måske ikke udtryk for et principielt standpunkt, men for visse følelser, dem, som

det ærede medlem sagde man ikke skulle tage så meget frem; det kunne man gøre her, men i udvalget skulle man tale udenom følelser. Jeg vil mene, at det var lykkeligt at komme helt af med indtægtsgrænserne, men som sagt, motiveringen for, at vi ikke har foreslået det, er, at vi ikke yderligere ville udvide det forslag, vi stillede, fordi vi var bange for, at det så skulle møde for stor modstand.

Det andet forslag, der er stillet her, om reglerne for barnets indtægter, har vi stillet, fordi det har vist sig, at man med den bestemmelse, der står i forsorgsloven om barnets forsvarlige underhold, forstår, at dersom barnet har en indtægt på ca. 120—130 kr. om måneden, nemlig faderbidraget og moderbidraget tilsammen, så kan moderen uanset en meget ringe indtægt ikke få bidrag til barnet. Det er nok muligt, som den højtærede socialminister siger, at der vil være visse vanskeligheder ved at gå over til en beregning udelukkende baseret på barnets indtægt sammenlagt med moderens. Det er muligt, men det er lige så rigtigt, at som loven er i dag, virker den i nogle tilfælde helt urimelig. Jeg har været stillet overfor, at en invaliderentemodtager, som ellers skulle kunne få børnetillæg, ikke kunne få det, fordi hendes dreng var i lære og tjente disse 35 kr. eller deromkring om ugen. Skønt hun altså havde så lidt, som hun kunne have, kunne hun ikke få støtte til barnet, og man ved jo, at en dreng i den alder har et stort behov for mad og også andre behov. Den højtærede socialminister erklærede sig også rede til at gå ind på spørgsmålet om indtægtsgrænserne og forslagets bestemmelser om barnets indtægter, og det håber jeg der vil komme noget ud af.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem fru Nina Andersen, som var inde på, hvor mange af de udlagte penge der kommer tilbage, at selvfølgelig er det offentliges vanskeligheder ved at få pengene tilbage et problem, men det kan efter min opfattelse ikke være afgørende. Jeg har ikke spillet på følelser eller særlig taget følelserne frem. Det, jeg har bygget min argumentation på, har i allerhøjeste grad været den betænkning, som fremtrædende kvinder har udarbejdet ved rundspørge til tusinder af enlige mødre, og den afslører sådanne vilkår,